

РЕШЕНИЕ

№ 5868

гр. София, 05.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, I ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **8735** по описа за **2011** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.185 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Сдружение с нестопанска цел „Гражданска инициатива ‘Справедливост’” – С., [улица],ет.2, представлявано от председателя на управителния съвет И. Т. Г., против Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /Наредбата/, приета с решение № 894 по протокол № 93 от 23.11.2006г. на Столичния общински съвет, изм. и доп. с решение № 558 по протокол № 75 от 21.10.2010г. на СОС.

В жалбата се твърди, че при приемането на оспорената наредба е допуснато нарушение на действащия по това време чл.2а /отм./ от Закона за нормативните актове /ЗНА/, респ.чл.26, ал.2 ЗНА. Отделно от това се обжалват и следните текстове от Наредбата: чл.10; чл.11; чл.18, ал.5; чл.19, ал.4; чл.22, т.3; чл.23, ал.4; чл.26, ал.1 и 4; чл.29, ал.1 и 2 и чл.64, заедно с приложение № 4. За тези оспорени текстове са наведени доводи за противоречие с изискванията на чл.6, ал.2 от Конституцията на РБ и чл.7 и чл. 67, ал.1,2 и 3 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/. Поддържа се от жалбоподателя, че при определянето на таксите не е спазен принципа на разходооправданост и по същество представляват скрит начин на имуществено данъчно облагане. Исква се отмяна на Наредбата.

Ответникът Столичен общински съвет чрез процесуалните си представители юрк. М. и юрк.Т. оспорват жалбата като неоснователна. Претендира се присъждането на

разноски.

Представителят на С. градска прокуратура заявява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството по издаване на оспорената наредба е образувано въз основа на Доклад, вх. № 93-00-311/01.09.2006г. на кмета на Столична община относно приемане на нова Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги. В този доклад са посочени причините, налагащи изменението на Наредбата, целите, които се поставят с исканите изменения и очакваните резултати от нейното прилагане. Докладът е разгледан от водещата постоянна комисия - тази по местно самоуправление и нормативна уредба, като на заседанието ѝ, проведено на 11.04.2006 г. е взето решение да се отложи разглеждането на доклада на кмета като се препоръчва на вносителя да мотивира предложените размери на такси и цени на услуги. На 29.09.2006 г. с Доклад № 93-00-311 кметът внася за разглеждане от СОС нов изменен проект на Наредбата. В доклада е мотивирано искането, като е дадена обосновка на предложения проект. Докладът и проектът за наредба са разгледани от постоянната комисия по стопанска политика и обществена собственост на заседанието ѝ на 27.09.2006 г. и е взето решение да се подкрепи проекта с четири изменения, предложени от комисията. Постоянната комисия по бюджет и финанси също е разгледала доклада и проекта за наредба и на заседанието си от 03.10.2006 г. е взела решение да подкрепи доклада с предложените от нея изменения. Постоянната комисия по устройство на територията и жилищна политика е обсъдила доклада и проекта за наредба на заседанието си на 11.10.2006 г. и решението ѝ е да се подкрепи наредбата, която да влезе в сила от 01.01.2007 г., с изключение на таксата за битови отпадъци, като се предлагат две изменения в проекта за наредба. Водещата комисия - Постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба, на основание чл. 72, ал.2 от Правилника за организацията и дейността на Столичния общински съвет /ПОДСОС/, на заседанието си от 15.11.2006 г. е разгледала доклада на кмета и консолидирания проект на наредбата, както и становищата на постоянните комисии по бюджет и финанси, по стопанска политика и общинска собственост и по устройство на територията и жилищна политика, и е взела решение да подкрепи проекта за наредба, като предлага и 7 изменения в него.

Наредбата е приета на заседание на СОС на 23.11.2006 г. Заседанието е проведено при спазване изискванията за кворум, залегнали в чл.27, ал.2 Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ и чл.84, ал.1 от ПОДСОС. Наредбата е приета с 55 гласа „за”, без нито един глас „против” или „въздържал се”. В съответствие с чл. 10, ал. 2 от ПОДСОС е издадено решение № 894 от същата дата, като текстът на приетата Наредба е удостоверен с подписа на председателя на Столичния общински съвет /чл. 78, ал. 1, т. 2 от АПК и чл. 34, т. 3 от Закона за нормативните актове/. На основание чл.45, ал.5 от ЗМСМА кметът на Столична община с писмо № 9300-311 от 08.12.2006 г. връща за ново обсъждане решение № 894 по протокол № 93 от 21.11.2006 г., с което е приета Наредбата, в частта относно таксите за технически услуги-разрешение за строеж по т.7 от Приложение № 4 към Наредбата. Приложена е обосновка, рег.№ 9300-311/12.12.2006 г. на връщането за ново обсъждане. На 13.12.2006 г. докладът на кмета за връщането е разгледан от постоянната комисия по устройство на територията и жилищна политика, която взема

решение да подкрепи исканото изменение в Решение № 894/23.11.2006 г. Постоянната комисията по бюджет и финанси разглежда доклада и обосновката за връщането за ново обсъждане на 14.12.2006 г. и взема решение, с което подкрепя мотивите за връщане и ново разглеждане с конкретни предложения за размера на таксите за издаване разрешение за строеж. Водещата постоянна комисия по местно самоуправление и нормативна уредба разглежда връщането на заседанието си на 14.12.2006 г. и също взема решение да подкрепи исканите изменения. На заседанието си на 18.12.2006 г. Столичният общински съвет взема решение по Протокол № 95, с което приема измененията в Наредбата, предложени от постоянната комисия по финанси и бюджет.

На 14.01.2010 г зам.- кметът М.Г. внася Доклад № 9300-10 с искане за изменение и допълнение на Наредбата. В доклада се прави анализ на таксите и цените за услуги за 2009 г. и обосновка на исканото изменение. На 26.01.2010 г. се провежда заседание на постоянната комисия по бюджет и финанси, която взема решение да подкрепи доклада с предложени проект за решение. Докладът е разгледан от постоянната комисия по стопанска политика и обществена собственост на заседанието, проведено на 27.01.2010 г. Комисията единодушно взема решение да подкрепи доклада и предложени проект за решение. Постоянната комисия по местно самоуправление и нормативна уредба разглежда доклада на 27.01.2010 г. и взема решение да го подкрепи. С Решение № 26 по Протокол № 56/28.01.2010 г. Столичният общински съвет приема изменение на Наредбата, като с § 7 е изменена т.9 на чл.64. При провеждане на заседанието са спазени изискванията за кворум, като решението е взето с 39 гласа „за”, 3 гласа „против” и 6 гласа „въздържал се”. В съответствие с чл. 10, ал. 2 от ПОДСОС текстът на приетите изменения в Наредба е удостоверен с подписа на председателя на Столичния общински съвет.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, във вр. чл.196 АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл.186, ал.1 АПК право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. Жалбоподателят Сдружение с нестопанска цел „Гражданска инициатива ‘Справедливост’” има качеството на „организация” по смисъла на § 1, т.2 от допълнителните разпоредби на АПК. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 12.02.2010 г. на ВАС правният интерес на съсловните /браншовите/ организации и другите юридически лица с нестопанска цел е обусловен от засягането на техни лични права или законни интереси, непосредствено породени от предмета на дейност и целите на учредяването им. От представеното удостоверение по ф.д. № 16111/2007 г. на СГС е видно, че сред целите на сдружението са записани: граждански контрол върху дейността на администрацията на всички нива, граждански контрол върху разходването на средства от администрацията, подобряване дейността на местната администрация, подпомагане и въвеждане на европейски стандарти в администрацията, ефикасно приложение на вътрешното законодателство, защита правата на лицата, пострадали от действия на местната администрация. С оглед изложеното съдът намира, че жалбоподателят има правен интерес от оспорването.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като

подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването по смисъла на чл.186, ал.1 АПК. Съгласно чл.187, ал.1 АПК оспорването на подзаконовни нормативни актове не е ограничено със срок. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

1. По оплакването за нарушение на закона /чл.26, ал.2 ЗНА и чл.2а(отм.) ЗНА/ при приемане на Наредбата:

Правомощието на общинските съвети да издават подзаконовни нормативни актове произтича от чл.76, ал.3 АПК, чл.21, ал.2 ЗМСМА и чл.8 от Закона за нормативните актове. Чл.141, ал.4 от Конституцията на Р. Б. възлага на общинските съвети определянето на местните данъци и такси. В чл.9 от ЗМДТ е предвидено, че общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. С оглед гореизложеното съдът намира, че оспорената наредба е приета от материално, териториално и лично компетентен орган в предвидената от закона форма. Спазени са изискванията на чл.75-78 от АПК – наредбата е издадена въз основа на изрична законова делегация, посочени са видът, авторът и главния предмет на нормативния акт, правното основание за издаването му, решението е взето след обсъждане на предложенията, становищата и възраженията по проекта, текстът и приемането на наредбата по надлежния ред са удостоверени с подписа на председателя на общинския съвет. Спазени са и императивните процесуални разпоредби на чл.27, ал.3 ЗМСМА и чл.28, ал.2 от Закона за нормативните актове /ЗНА/. Посочено е и правното основание за приемане на Наредбата - [чл. 21, ал. 1, т. 7 от ЗМСМА](#) и [чл. 9 от ЗМДТ](#). Като структура, форма и обозначение на съдържанието Наредбата отговаря на изискванията на [ЗНА](#) и [Указа за неговото прилагане](#).

Неоснователно е оплакването за нарушение изискванията на чл.2а /отм./от Закона за нормативните актове /в сила до 31.12.2007 г., понастоящем чл.26, в сила от 01.01.2008 г./ и чл.26 ЗНА. От представената разпечатка от интернет страницата на ответника се установява, че докладите за изменения на Наредбата и проектите за решение по тях са публикувани своевременно на сайта на СОС. Този сайт е публичен общодостъпен. С публикуването на интернет сайта на докладите и проектите за решения за изменения на Наредбата ответникът е изпълнил изискванията на чл.26, ал.2 ЗНА. Не е налице и нарушение на чл.2а ЗНА /отм./ при първоначалното приемане на наредбата пред 2006 г. Този въпрос е бил вече предмет на съдебен контрол и е по него има влязло в сила решение № 15122/18.11.2011 г. на Върховния административен съд, постановено по адм.д.№ 11242/2011 г. С това решение е прието, че в хода на административното производство по приемането на Наредбата от общинския съвет с Решение № 894/23.11.2006 г., са спазени изискванията на действащия по това време чл.2а ЗНА /отм./.

2. По оплакването за незаконосъобразност на отделни текстове от наредбата:

Жалбоподателят твърди, че чл.10 от Наредбата противоречи на принципа на разходооправданост, въведен с чл.7, ал.1 ЗМДТ. Разпоредбата на чл.10 от момента на приемането ѝ с Решение № 894 по протокол № 93/23.11.2006 г. не е допълвана или изменяна от Столичния общински съвет.

Оплакването е неоснователно. Такса се заплаща за конкретно оказана административна услуга от публичен орган /държавен или общински/ или предприето действие в полза на платеща на таксата. Правната основа за вземане на такса е

извършването на услуга от държавен орган или орган на местна власт. Използването на услугата е доброволно или задължително. ЗМДТ разграничава заплащането на два вида услуги. В чл.6, ал.1, са изброени изчерпателно услугите, които общината е задължена да предостави: за битови отпадъци; за ползване на пазари, тържища, панаири, тротоари, площади и улични платна; за ползване на детски ясли, детски кухни, детски градини, специализирани институции за предоставяне на социални услуги, лагери, общежития и други общински социални услуги; за технически услуги; за административни услуги; за откупуване на гробни места; за притежаване на куче и други местни такси, определени със закон. Вторият вид услуги са тези по чл.6, ал.2 ЗМДТ - услуги и права, предоставяни от общината извън тези, изброени в ал.1. Чл.7, ал.1 определя, че местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Този принцип е основен по отношение на местните такси по чл.6, ал.1 от закона и не обхваща напълно услугите и правата по чл.6, ал.2 от същия закон. Чл.10 от Наредбата урежда определяне размера на цената именно за тези услуги и права по чл.6, ал.2, които се извършват в условията на конкуренция и са извън обхвата на изброените в ал.1 задължителни услуги, които единствено общината предоставя. Следователно оспореният текст не влиза в противоречие с принципа на разходооправданост, въведен с чл.7, ал.1 от закона.

По отношение на чл.11 от Наредбата жалбоподателят твърди, че тя въвежда допълнителен имуществен ценз и с това нарушава принципа за недискриминация, въведен с чл.6, ал.2 от Конституцията на Р. Б.. Наведен е довод и за несъобразяване с принципа на разходооправданост. Текстът на чл.11 въвежда три вида услуги с оглед сроковете за извършването им /обикновени, бързи и експресни/ и от момента на приемането му не е допълван или изменян от СОС.

Това оплакване е неоснователно. Принципът за разходооправданост, залегнал в Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на съвета относно услугите на вътрешния пазар и в чл.7, ал.1 ЗМДТ е основен, но не и единствен. Чл.8, ал.1 от закона разпорежда, че Общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата; създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество; постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси. ЗМДТ в чл.109 определя срок за извършване само на техническите услуги. По отношение на административните услуги, § 8 от Преходните и заключителни разпоредби на АПК препраща към сроковете по чл.57 АПК, освен ако в специален закон не е уредено друго. Разпоредбата на чл.11 от Наредбата почива на един от основополагащите принципи, залегнали в чл. 8, ал.1, т.2 ЗМДТ - повишаване качеството на предлаганите от общината услуги. Определянето на три различни срокове за извършване на услугите не противоречи с разпоредбите на закона - в него няма изрична забраняваща норма за това. Неоснователно е и оплакването за въвеждането на допълнителен имуществен ценз, обуславящ дискриминационен характер на този текст от Наредбата. Различните цени на услугите са за различни срокове на предоставянето им. По-голямата бързина на извършване на услугата изисква повишени материално-технически и административни разходи и по-голям човешки ресурс, поради което заплащането за бързи и експресни услуги е по-високо. Дискриминационно би било различното

заплащане за една и съща по вид и срок за изпълнение услуга от различни категории ползватели на тази услуга, но не и заплащането на различни цени за различни по срок на изпълнение услуги.

По отношение на чл.18, ал.5 от Наредбата, с която са освободени от заплащане такса битови отпадъци имотите публична общинска собственост, жалбоподателят твърди, че този текст противоречи на ЗМДТ. Нормата не е допълвана или изменяна след приемането ѝ през 2006 г.

Съдът намира оплакването за неоснователно. Съгласно чл. 8, ал.6 ЗМДТ общинският съвет може да освобождава отделни категории лица изцяло или частично от заплащане на отделни видове такси. Това освобождаване е предоставено изцяло на преценката на административния орган. В изпълнение именно на това си правомощие с оспорения текст СОС е освободил от заплащането на такса за битови отпадъци имотите, публична общинска собственост. Следователно чл.18, ал.5 от Наредбата се основава на делегирани от закона правомощия и не е налице твърдяното в жалбата противоречие.

Чл.19, ал.4 от Наредбата е оспорен като противоречащ на чл.67, алинеи 1, 2 и 3 от ЗМДТ. Твърди се, че неправилно таксата е определена пропорционално на данъчната оценка на имотите, вместо според количеството на битовите отпадъци. Този текст е изменян два пъти – с Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г. и с Решение № 701 по Протокол № 79 от 16.12.2010 г. В настоящата редакция гласи, че за имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията, респ. на данъчната оценка на имотите на гражданите.

Съдът намира това оплакване на жалбоподателя за неоснователно. Съгласно разпоредбата на [чл. 62 ЗМДТ](#) такса битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, като размерът на таксата се определя по реда на [чл. 66 ЗМДТ](#) за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Това изискване е отразено и в чл.18, ал.1 от Наредбата. Границите на районите и видът на предлаганите услуги в съответния район, както и честотата на сметоизвозването се определят със заповед на кмета на общината, което изискване е възпроизведено в чл.19, ал.2 от Наредбата.

Заплащане на таксата за битови отпадъци е установено в закона, но не възниква и не се дължи по силата на закона.

На първо място оспореният текст регламентира начина на определяне таксата на два от трите компонента на услугата ТБО - обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, при това само за имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване. Разпоредбата се отнася както за жилищни, така и за нежилищни имоти на предприятия и граждани. Изрично в нормата на чл.67, ал.4 ЗМДТ е предвидено, че един от способите за определяне таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места е пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Този именно способ, съобразен с изискванията на закона, е възприет от ответника в оспорения текст на Наредбата. В случая приетата от СОС норма се основава и на разпоредбата на чл.67, ал.2 ЗМДТ – при наличието на обективната технологична невъзможност за определяне количество на битовите отпадъци, в закона са предвидени два алтернативни способа за определяне размера на таксата - в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Следователно определеният от СОС способ за определяне таксата в чл.19, ал.4 от Наредбата е основан на законовата разпоредба на чл.67 ЗМДТ и не е налице твърдяното от жалбоподателя противоречие с норма от по-висок ранг.

Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя за противоречие на оспорения текст от Наредбата с чл.22 от същата.

Чл.19, ал.4 и чл.22 от Наредбата се различават по техния териториален обхват. Чл.22 регламентира начина на определяне такса битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, но се отнася само до тези, които попадат в обхвата на определените със заповед на кмета границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване. За нежилищните имоти на предприятията, намиращи се извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, таксата за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване ще се определя по правилата на чл.19, ал.4 от Наредбата.

Пропорционалното определяне на такса битови отпадъци е един от установените в ЗМДТ способности. Общинските съвети ежегодно следва да определят размера на таксата въз основа на разходите, залегнали в одобрена план-сметка, необходими за сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и поддържане чистота на териториите за обществено ползване. При условия, че до 31 декември на предходната година общинският съвет не е определил необходимите средства за дейностите по чл.66, ал.3 ЗМДТ и не е определил размера на таксата

за битови отпадъци ще се приложи разпоредбата на чл.66,ал.3 ЗМДТ. Следователно определянето на размера на таксата съобразно разходите по предоставяне на услугите е гарантирано от чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ. С оглед на това съдът намира, че е налице и разходооправданост на регламентирания в чл.19, ал.4 способ за определяне на таксата, защото гореописаният механизъм е основна гаранция за спазване на установения в чл. 7, ал. 1 от ЗМДТ принцип за съответствие на размера на местните такси с разходите, необходими за предоставяне на услугите.

В горния смисъл са и Решение № 15122/18.11.2011 г. постановено от ВАС по адм.д.№11242/2011 г. и Решение № 3561/13.02.2012 г., постановено от ВАС по адм.д.№ 15551/2011 г.

Жалбоподателят е оспорил и чл.22, т.3 от Наредбата. Този член не е допълван или изменян след приемането му през 2006 г. и предвижда, че такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване;2. чрез пряко договаряне и 3. пропорционално в промили. Съдът намира, че по отношение на оспорения текст не е налице твърдяното в жалбата противоречие с принципите, залегнали в чл.67 ЗМДТ. Точка 3 е само един от възприетите от СОС способи за определяне размера на таксата, но в чл.22 от Наредбата в т.1 и т.2 са предвидени още два, като всичките тези способи за определяне таксата за нежилищните имоти на предприятията намират законово основание в разпоредбите на чл.67 ЗМДТ.

- Чл.23, ал.4 също е оспорен като противоречащ на закона. Тази алинея е изменяна два пъти – с Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г., и с Решение № 701 по Протокол № 79 от 16.12.2010 г. След последното изменение текстът предвижда, че освен таксата за сметосъбиране и сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.

Твърдението на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения текст от Наредбата е неоснователно. Начините за определяне таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места са регламентирани в чл.67, ал.4 от ЗМДТ и те са два - в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет. Законодателят е предоставил на общинските съвети оперативна самостоятелност да изберат един от двата способа. Приетата от СОС норма е таксата да бъде изчислявана пропорционално върху отчетната стойност на имотите, т.е. един от

двата предвидени в закона способа, поради което жалбата и в тази ѝ част следва да се отхвърли.

По идентични с горните мотиви жалбоподателят е оспорил и разпоредбите на чл.26, ал.1 и ал.4 от Наредбата. Към настоящия момент чл.26 съдържа една единствена алинея, доп.с Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г.и изм. с Решение № 701 по Протокол № 79 от 16.12.2010 г. Текстът предвижда, че в случаите, когато предприятията не са подали декларация по образец /Декларация № 1/ в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината или не е постигнато пряко договаряне, такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имотите като разпределението на размера на промила е, както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Тази разпоредба следва логически предвиденото в чл.22 от Наредбата, в който са изброени трите способа за определяне ТБО за нежилищните имоти на предприятията.Следователно, когато не са налице първите два способа, таксата следва да се определя по третия предвиден способ - пропорционално в промили. Съображенията за законосъобразност на тези три способа са изложени по-горе и важат и за чл.26, ал.1 от Наредбата, поради което не следва да бъдат повторно пресъздавани.

Оспорените ал.1 и ал.2 на чл.29 от Наредбата са изменени с Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г. на СОС, като ал.1 е заличена, поради което не следва да бъде предмет на разглеждане в настоящето решение, а текстът на ал.2 става ал.1 и предвижда, че фирмите-оператори нямат право да извършват на територията на районите, които обслужват по договори със Столична община, услуги по реда на [чл. 24](#) с цени, по-ниски от тези, определени в договорите със Столична община. Чл.24, към който препраща оспореният текст, регламентира прякото договаряне на предприятията с фирмите, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване. Тези фирми са сключили договор с общината, в който са определени и цените за услугата. Всяко договаряне за цени, по-ниски от договорените с общината, ще бъде нарушение на договора, поради което в Наредбата с чл.26, ал.1 е предвидени изрична забрана за това. Оспореният текст няма нищо общо със свободната стопанска инициатива, както твърди жалбоподателя, а се основава на стриктни договорни задължения, обвързващи и двете страни.

Жалбоподателят оспорва чл.64 от Наредбата и Приложение № 4.

Твърди се, че въведените от СОС прости такси са определени необосновано и произволно, без спазване принципа на разходооправданост, а пропорционално определените такси представляват скрит и недопустим от закона начин на данъчно облагане - противоречие с чл.60, ал.2 от Конституцията на РБ.

Тези твърдения на жалбоподателя не намират опора в доказателствения материал по делото. Определянето на таксите за услугите по чл.64 от Наредбата във всички случаи е основавано на първо място на принципа на разходооправданост, както и на останалите залегнали в чл.8, ал.1 ЗМДТ принципи. Така в Доклада на кмета № 9300-311 от 14.12.2006 г. подробно са анализирани преките разходи на общините за извършените технически услуги. Обсъден е и въпросът с „големия обхват непреки разходи при извършването на тези услуги, свързани с устройственото планиране, с отчуждаването на имоти за обекти на инфраструктурата и за обекти за други публични нужди, както и с изграждането и поддържането на публичната инфраструктура и на обектите за задоволяване други публични нужди /чл.205 ЗУТ/.”. Подробна обосновка се намира в докладните записки № 18-17-237-ФС/31.03.2005 г.и № 0817-67/24.06.2005 г. на кмета на район „В.”, докладите на кмета и зам.-кмета, както и в последвалите им обсъждания в постоянните комисии и на заседанията на общинския съвет, разглеждащи приемането на измененията в оспорения текст: Доклад № 9350-311 от 14.12.2006 г.; Доклад № 9300-94 от 20.03.2007 г.; Доклад № 9300-3326 от 17.12.2008 г.; Доклад № 9300-83 от 17.03.2009 г.; Доклад № 9300-10 от 12.01.2010 г.; Съгласно чл.16, ал.2 от наредбата до 30 септември на текущата година структурните звена на Столична община изготвят анализ за прилагане на действащите услуги и техните цени и мотивирано предложение за въвеждане на нови услуги респ. нови цени, като в ал.3 е регламентирано, е че анализът по ал. 2 задължително съдържа: 1. Оценка доколко съществуващите такси и цени отразяват измененията в разходите или пазарните цени; 2. Оценка на потребностите от предоставяне на услугите и въвеждане на нови услуги и 3. Препоръки за подобряване администрирането и събираемостта на таксите. Въз основа на данните по ал. 3 кметът на Столична община внася в Столичния общински съвет обобщен анализ и предложение за изменение размера на действащите местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, както и въвеждане на нови услуги, респ. нови цени /чл.16, ал.4 от Наредбата/. Изискванията на този текст са спазване при обсъждането и приемането на всички изменения в Наредбата, респ.в оспорените чл.64 и Приложение № 4. В докладите се съдържат подробни анализи на действащите такси и цени на услуги, като предложените увеличения са за случаите, при които цените на услугите са под нивото на

структуроопределящите ги разходи, както и при настъпило увеличение на тези разходи. За някои такси е приложена разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗМДТ и размерът е по-нисък от стойността на услугата – социален патронаж, ползване на детски ясли и градини. В тези доклади определянето на таксите и цените на услуги на първо място е съобразявано с необходимите разходи по предоставянето им.

Неоснователни са и твърденията на жалбоподателя, че пропорционално определените такси представляват скрито данъчно облагане, по-специално при издаването разрешения за строеж.

На първо място начините за определяне на местните такси са регламентирани в чл.7, ал.2 от ЗМДТ - местните такси са прости и пропорционални. Столичният общински съвет в Наредбата е възприел и двата способа. Следователно определянето на таксите и цените на услуги пропорционално върху избрана от общината основа произтича пряко от законовата норма на чл.7 ЗМДТ.

На второ място неоснователно е твърдението в жалбата, че разходите за издаване разрешения за строеж за различни по обем строителства са еднакви. Различията в квадратурата изисква при издаване разрешенията за строеж обуславя структуроопределящи административни разходи – както материални, така и човешки ресурси. Не може да са еднакви административните разходи при едноетажна къща от 80 кв.м. и многоетажен жилищен блок със застроена площ от няколкостотин кв.м.

Предвид гореизложеното съдът намира, че Наредба, както и отделните оспорени текстове от нея са издадени от компетентен орган в предвидената от закона форма и при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Жалбата се явява неоснователна е следва да се отхвърли. С оглед изхода на делото, направеното искане и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъдят разноските по делото – юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 193, ал.1, предл.последно от АПК, I-ви тричленен състав на Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба, вх. № 21321/04.10.2011г. на съда от „Сдружение с нестопанска цел „Гражданска инициатива ‘Справедливост’” – С., [улица], ет.2, представлявано от председателя на управителния съвет И. Т. Г., против Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от

Столична община.

ОСЪЖДА „Сдружение с нестопанска цел „Гражданска инициатива ‘Справедливост’” – С., [улица],ет.2, да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: